

ระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยว อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก Safety Management System on Tourist Attraction in Muang District, Phitsanulok Province

กัณฐมณี ราชบุตร^{1*} และกรรณิกา กุกุดเรือ²
Kantamanee Rasabud^{1*} and Kannika Kukudrua²

บทคัดย่อ

ปัจจุบันนักท่องเที่ยวชาวไทยให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวเมืองรองมากขึ้น การจัดการระบบความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยวจึงเป็นสิ่งสำคัญ และต้องมีการเตรียมความพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยวดังกล่าว การศึกษาวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยว อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณกลุ่มตัวอย่างคือนักท่องเที่ยวชาวไทยในอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 400 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบบังเอิญและใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยโดยใช้ t-test และ One-way ANOVA ผลการวิจัยพบว่า 1) ระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยว อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ในภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก โดยด้านการหลอกลวง/ต้มตุ๋น มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด รองลงมา คือ ด้านสุขอนามัย/โรคระบาด และด้านธรรมชาติ มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด และ 2) ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อาชีพ และภูมิลำเนา ของนักท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยว อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ : นักท่องเที่ยว ความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยว ระบบการจัดการความปลอดภัย จังหวัดพิษณุโลก

Abstract

Currently, Thai tourists has dramatically focused on secondary tourism. The safety management system on tourist attraction has played an important role. It has prepared to carry capacity. This research aimed 1) to study the safety management system on tourist attractions; and 2) to compare personal factors with the safety management system on tourist attractions in Mueang district, Phitsanulok province. The quantitative research method was used. The sample was 400 Thai tourists in Muang district, Phitsanulok province, selected by accidental sampling. Data collection was

^{1*} รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัย คณะตำรวจศาสตร์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
Degree of Master of Public Administration, Security Management, Faculty of Police Science, Royal Cadet Academy
E-mail : yooyii.rasabud@gmail.com

² รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัย คณะตำรวจศาสตร์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
Degree of Master of Public Administration, Security Management, Faculty of Police Science, Royal Cadet Academy
E-mail : ohkanka@gmail.com

*Corresponding author

employed by questionnaires. Statistical analysis was percentage, mean, and standard deviation (S.D.), t-test, and One-way ANOVA. The finding indicated that 1) The overall safety management system on tourist attraction in Muang district, Phitsanulok province, was generally rated high and across all specific aspects. The deception received the highest average, followed by hygiene/epidemics, while the natural environment received the lowest average.; 2) Personal factors namely gender, occupation, and place of origin among tourists were significant differences in their perception of safety management system on tourist attraction in Muang district, Phitsanulok province. The research was statistically significant difference at 0.05 level.

Keyword: Tourists, Satety on Tourist Attraction , Safety Management System, Phitsanulok Province

วันที่รับบทความ: 24 พฤษภาคม 2567

วันที่แก้ไขบทความ: 01 สิงหาคม 2567

วันที่ตอบรับตีพิมพ์บทความ: 22 สิงหาคม 2567

1. บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของงานวิจัย

ประเทศไทยเป็นหนึ่งในหลายประเทศที่มีอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมหลัก จากสถานการณ์การแพร่ระบาดไปทั่วโลกของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ที่เริ่มต้นขึ้นในเดือน มีนาคม พ.ศ. 2563 ส่งผลให้หลายประเทศทั่วโลกประกาศใช้มาตรการปิดประเทศ ให้ประชาชนอยู่แต่ในที่พักอาศัย สถานประกอบการต่าง ๆ ต้องหยุดให้บริการเป็นการชั่วคราว ก่อให้เกิดความสูญเสียรายได้จากการท่องเที่ยวเป็นจำนวนมหาศาล รัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้สร้างนโยบายและจัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2564-2565 ขึ้นมาโดยมุ่งเน้น การพร้อมรับ (Cope) การปรับตัว (Adapt) และการเปลี่ยนแปลง (Transform) เพื่อพร้อมเติบโตอย่างยั่งยืนโดยใช้ประโยชน์จากวิกฤตการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ให้เป็นโอกาสที่จะเชิญชวนและจูงใจทุกภาคส่วน ให้เข้ามาร่วมกันยกระดับผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวของไทยให้เป็นผู้ประกอบการท่องเที่ยวคุณภาพผ่านการปรับปรุงและยกระดับมาตรฐานการท่องเที่ยวไทย (สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2564) ซึ่งการท่องเที่ยวโลกแห่งสหประชาชาติ (UNWTO) คาดการณ์ว่าจำนวนการเดินทางท่องเที่ยวจะกลับมา อยู่บนเส้นแนวโน้มเดิมประมาณช่วงกลางปี พ.ศ. 2566 ถึงปลายปี พ.ศ. 2567 โดยปัจจัยหลักที่เป็นอุปสรรคต่อการฟื้นตัวที่สำคัญ คือ การจำกัดการเดินทาง (Travel Restrictions) ความช้าของการควบคุมไวรัส (Low Virus Containment) สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ (Economic Environment) การขาดความร่วมมือระหว่างประเทศ (Lack of Coordinated Response among Countries) ความเชื่อมั่นผู้บริโภคที่ยังต่ำ (Low Consumer Confidence) และการเร่งฟื้นฟูให้กลับมาอยู่ในสภาพเดิม (Slow Flight Resumption) (สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2564) และพบว่าแนวโน้มการท่องเที่ยวพักผ่อนใกล้บ้านเป็นที่ได้รับความนิยมอย่างมากขึ้น

การพักผ่อนใกล้บ้านได้รับความนิยมอย่างมากหลังจากสถานการณ์การแพร่ระบาดจากที่ไม่สามารถเดินทางไปต่างประเทศได้ การพักผ่อนใกล้บ้านจึงเป็นทางเลือกเดียวที่ช่วยผ่อนคลายความเหนื่อยล้า และได้รับความนิยมอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน และจังหวัดพิษณุโลกเป็นจังหวัดหนึ่งที่ได้สนับสนุนการท่องเที่ยวให้เป็นจังหวัดท่องเที่ยว “เมืองรอง” (Less Visited Area) โดยจังหวัดพิษณุโลกมีแนวโน้มในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว โดยมุ่งเน้นการสร้างคุณค่าการท่องเที่ยวและผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นให้เป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญของจังหวัด ส่งเสริมพัฒนาการด้านการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวและส่งเสริมการมีส่วนร่วมจากภาคส่วนต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชนและชุมชน สร้างความปลอดภัยและมาตรฐานของการท่องเที่ยวด้านที่พัก อาหาร และการเดินทาง รวมทั้งความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของ

นักท่องเที่ยว (สำนักงานจังหวัดพิษณุโลก, 2566) ประกอบกับเป็นเมืองที่มีประวัติศาสตร์อย่างยาวนาน และอยู่ไม่ห่างจากอยู่ห่างจากกรุงเทพมหานครมากนักเพียง 377 กิโลเมตร และมีลักษณะภูมิประเทศเป็นที่ราบลุ่มแม่น้ำ ป่าไม้ และมีภูเขาสลับกับที่ราบ เป็นจุดศูนย์กลางด้านการคมนาคมของภูมิภาคอินโดจีน โดยเป็นจุดเชื่อมต่อระหว่างอินโดจีน และได้รับการขนานนามว่าเป็น เมืองบริการสี่แยกอินโดจีน รวมถึงเป็นเมืองที่มีแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สวยงาม (สำนักงานเทศบาลนครพิษณุโลก, 2557) ซึ่งเป็นสิ่งดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวอีกทั้งความเป็นเมืองรอง ทำให้ยังกระตุ้นความสนใจของนักท่องเที่ยวให้เดินทางเข้ามาในพื้นที่มากขึ้น เพื่อพักผ่อนและผ่อนคลาย จะเห็นได้จากสถิติด้านการท่องเที่ยว ปี พ.ศ. 2565 ช่วงเดือนมกราคม - สิงหาคม มีรายได้จากนักท่องเที่ยวอยู่ที่ 3,778 ล้านบาท มีอัตราเพิ่มขึ้นร้อยละ 173.54 (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2565)

ความไม่ปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยวเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ส่งผลกระทบต่อปริมาณนักท่องเที่ยวที่จะเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย จากสถิติการเกิดคดีอาญาความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ ทัวราชาอาณาจักร ในปี พ.ศ. 2564 และ พ.ศ. 2565 มีการรับแจ้ง 13,738 คดี และ 15,187 คดี ซึ่งมีการเกิดคดีเพิ่มขึ้น 1,449 คดี และสถิติการเกิดคดีอาญาความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ทัวราชาอาณาจักร ในปี พ.ศ. 2564 และ พ.ศ. 2565 มีการรับแจ้ง 46,635 คดี และ 50,938 คดี ซึ่งมีการเกิดคดีเพิ่มขึ้น 4,303 คดี (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2566ก, 2566ข) ปัญหาความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินส่งผลกระทบอย่างมากในด้านเศรษฐกิจทำให้นักท่องเที่ยวไม่มั่นใจในพื้นที่ท่องเที่ยวไม่กล้าเข้ามาท่องเที่ยว เพราะกลัวความไม่ปลอดภัยทำให้ประเทศขาดรายได้และอาจส่งผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศอีกด้วย ซึ่งยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวจังหวัดพิษณุโลกที่สำคัญ ได้แก่ ส่งเสริมการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยว ศิลปวัฒนธรรม กีฬา และนันทนาการ โดยกลยุทธ์ความแตกต่างในการพัฒนา เน้นพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน อีกทั้งบุคลากรและขีดความสามารถของบุคคล ให้ความร่วมมือ เพื่ออำนวยความสะดวกในเรื่องการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยว ศิลปวัฒนธรรม กีฬา และนันทนาการโดยการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว การศึกษาความเป็นไปได้ในการบริหารจัดการด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดพิษณุโลก ในด้านแหล่งน้ำ พื้นที่ป่าไม้ แหล่งท่องเที่ยว การคมนาคม พื้นที่ทำการ โรงแรมรีสอร์ท ที่พักโฮมสเตย์ สถานพยาบาล ศูนย์ราชการชุมชน ซึ่งจังหวัดพิษณุโลกถือเป็นเมืองศูนย์กลางความเจริญของภาคเหนือตอนล่าง และมีแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญหลายด้านทั้งในเชิงประวัติศาสตร์ ประเพณี วัฒนธรรม รวมถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติที่หลากหลายและมีชื่อเสียงด้านการสังเคราะห์ วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานด้านต่าง ๆ เพื่อวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบันด้านการท่องเที่ยว ตลอดจนการระดมความคิดเห็นจากการประชุมกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่ (กำหนดขอบเขตพื้นที่ครอบคลุม 9 อำเภอในจังหวัดพิษณุโลก) ทั้งภาคราชการ เอกชน องค์กร ประชาชน เพื่อจัดทำแผนแม่บทในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดพิษณุโลก จนนำมาสู่การดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาเที่ยวชมแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ พร้อมทำกิจกรรมอื่นร่วมด้วยได้ตลอดทั้งปี (สำนักงานจังหวัดพิษณุโลก, 2566) จากสถิติการเกิดคดีทั่วไปเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ จังหวัดพิษณุโลก ในปี พ.ศ. 2564 และ พ.ศ. 2565 มีการรับแจ้ง 196 คดี และ 231 คดี ซึ่งมีการเกิดคดีเพิ่มขึ้น 35 คดี และสถิติการเกิดคดีทั่วไปเกี่ยวกับทรัพย์ จังหวัดพิษณุโลก ในปี พ.ศ. 2564 และ พ.ศ. 2565 มีการรับแจ้ง 587 คดี และ 774 คดี ซึ่งมีการเกิดคดีเพิ่มขึ้น 187 คดี (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2566ก, 2566ข) มีแนวโน้มที่เพิ่มขึ้นส่งผลให้ต้องมีการป้องกันความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้กับนักท่องเที่ยว

ดังนั้น การจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยวจึงเป็นสิ่งที่ควรตระหนักและให้ความสำคัญเพื่อเตรียมความพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยว ยกระดับการเดินทางท่องเที่ยวให้มีคุณภาพและปลอดภัย ได้มาตรฐานระดับสากล และรักษาการเติบโตทางการท่องเที่ยวของจังหวัดพิษณุโลก ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาดังกล่าว จึงสนใจที่จะศึกษาระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยว อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อประเมินการรับรู้ระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยว อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับ การรับรู้ระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยว อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

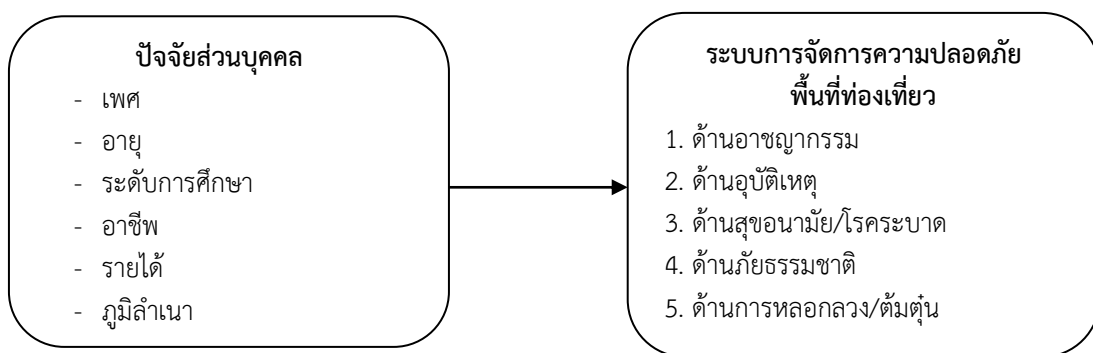
1.3.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา เป็นการศึกษากระบวนการจัดการความปลอดภัยและเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับระบบการจัดการความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยว อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก โดยศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร ตำรา เอกสารรายงาน การวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

1.3.2 ขอบเขตด้านพื้นที่ ศึกษาในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในเขตอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ได้แก่ วัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร (วัดใหญ่), วัดนางพญา, วัดราชบูรณะ, ก่ายเตี้ยห้อยขาริมน่าน, ถนนคนเดิน พิษณุโลก

1.3.3 ขอบเขตด้านประชากร ประชากรหลักที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยในอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยโดยสุ่มแบบบังเอิญ (Accidental sampling) โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักท่องเที่ยวชาวไทยในอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ตามขนาดพื้นที่ท่องเที่ยว จำนวน 400 คน

1.4 สมมติฐานการวิจัย ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นในระบบการจัดการความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยว อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก แตกต่างกัน

1.5 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

2. วิธีดำเนินการวิจัย

2.1 รูปแบบของการวิจัย เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้แบบสอบถามออนไลน์ (Google form)

2.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยในอำเภอเมืองจังหวัดพิษณุโลก

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยในอำเภอเมืองจังหวัดพิษณุโลก แต่เนื่องจากไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน จึงใช้วิธีการคำนวณโดยใช้สูตร Cochran (1977) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และระดับค่าความคลาดเคลื่อน $\pm 5\%$ ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างคือ 385 คน เพื่อนำเชื่อถือ และวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจึงทำการเก็บข้อมูลจำนวน 400 คน

2.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ผู้ศึกษาได้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล ซึ่งผู้ศึกษาได้สร้างแบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งผู้วิจัยพัฒนามาจาก ทักษกร แสงทองดี (2560)

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลรายละเอียดของส่วนบุคคล ซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ภูมิสำเนา เป็นลักษณะแบบสอบถามปลายปิด และให้ผู้ตอบเลือกตอบเพียงข้อละ 1 ตัวเลือกเท่านั้น

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามวัดค่าตัวบ่งชี้ระบบการจัดการความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยวอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก

มี 5 ด้าน คือ 1) ด้านอาชญากรรม 2) ด้านอุบัติเหตุ 3) ด้านสุขอนามัย/โรคระบาด 4) ด้านภัยธรรมชาติ 5) ด้านการหลอกลวง/ต้มตุ๋น เป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating scale) ตามมาตรวัดของลิเคิร์ต (Likert Scale) (มนัญญา เหมทานนท์, 2556) โดยได้กำหนดระดับการให้คะแนน ดังนี้

คะแนน	5	หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด
คะแนน	4	หมายถึง มีความพึงพอใจมาก
คะแนน	3	หมายถึง มีความพึงพอใจปานกลาง
คะแนน	2	หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย
คะแนน	1	หมายถึง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

เกณฑ์การแปลผล

นำผลคะแนนที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล มาทำการหาค่าเฉลี่ยโดยจัดแบ่งออกเป็น 5 ระดับ สำหรับการปรับสเกลทำโดยแบ่งเกณฑ์เปรียบเทียบ และแบ่งกึ่งกลางของอันตรภาคชั้น (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมิกราช, 2542 อ้างถึงใน เจริญ ร้อยอยู่, 2564) ซึ่งคะแนนสูงสุดเท่ากับ 5 และคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 1 เมื่อรวบรวมข้อมูล และแจกแจงความถี่แล้วหาค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยวอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก โดยมีเกณฑ์สำหรับการแปลความหมายเฉลี่ยดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	4.21 – 5.00	หมายถึง ความพึงพอใจมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย	3.41 – 4.20	หมายถึง ความพึงพอใจมาก
คะแนนเฉลี่ย	2.61 – 3.40	หมายถึง ความพึงพอใจปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.81 – 2.60	หมายถึง ความพึงพอใจน้อย
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 1.80	หมายถึง ความพึงพอใจน้อยที่สุด

2.4 การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ได้สร้างขึ้นทำการทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) ดังนี้

1. การทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ได้สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ
2. การทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ผู้วิจัยได้ทำการวัดความเชื่อมั่น ด้วยค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) โดยการนำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแล้ว ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คัดเลือกข้อคำถามที่มีค่า α ตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป (ไพศาล วรคำ, 2559) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .980

2.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบสอบถามออนไลน์ (Google form) นำแบบสอบถามและข้อเสนอแนะที่ได้จากการลงพื้นที่ภาคสนาม และการส่งแบบสอบถามออนไลน์มาทำการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลหลังจากนั้นเก็บข้อมูลแล้วนำไปวิเคราะห์ต่อไป

2.6 สถิติและการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาข้อมูล โดยใช้สถิติที่เกี่ยวข้องในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยดังนี้ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าแจกแจงความถี่ (Frequencies) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยโดยใช้ t- test และ One - way ANOVA กรณีเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ใช้วิธี Least Significant Different (LSD) กรณีหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามโดยใช้การทดสอบไคสแควร์ (Chi - square test)

2.7 จริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ผ่านการรับรองจริยธรรมการวิจัยของโครงการวิจัย เอกสารรับรองเลขที่ : 660317-008 รหัสโครงการวิจัย : FSRPCA-IRB-66004 ของคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ คณะนิติวิทยาศาสตร์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ ผู้วิจัยให้ความสำคัญและตระหนักถึงสิทธิส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยจัดทำเอกสารเพื่อยินยอมเข้าร่วมการวิจัยและมอบให้แก่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อพิจารณาเข้าร่วมให้ข้อมูลด้วยความสมัครใจ และพร้อมกับชี้แจงวัตถุประสงค์การวิจัยให้ทราบก่อนและอธิบายให้เข้าใจ เปิดโอกาสให้ซักถามได้ตลอดเวลา มีการสร้างบรรยากาศให้มีความผ่อนคลาย เน้นการพูดคุยด้วยความเป็นกันเอง ไม่แสดงท่าทีข่มขู่ ผู้วิจัยเน้นวางตัวเป็นกลาง ไม่ตัดสินว่าความคิดเห็นใดถูกหรือผิด ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจะไม่มีการเก็บข้อมูลที่เป็นตัวบ่งชี้ตัวบุคคล เช่น ชื่อ - นามสกุล สร้างความมั่นใจให้กับกลุ่มตัวอย่างว่า ผู้วิจัยจะไม่ดำเนินการเก็บข้อมูลจนกว่าจะได้รับการรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ข้อมูลทั้งหมดที่รวบรวมจะถูกเก็บไว้เป็นความลับและจะไม่มีการเปิดเผยข้อมูลต่อสาธารณะแต่อย่างใด

3. สรุปผลการวิจัย

3.1 ระบบการจัดการความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว จังหวัดพิษณุโลก

3.1.1 ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ให้ข้อมูล

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมีจำนวน 214 คน คิดเป็นร้อยละ 53.50 โดยช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่างมากที่สุดอยู่ระหว่าง 21-30 ปีจำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 24.50 รองลงมา ได้แก่ 31-35 ปี จำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 23.75 และช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่างที่น้อยที่สุดคือ 18-20 ปีจำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 11.25 กลุ่มตัวอย่างมีการศึกษาในระดับปริญญาตรีมากที่สุด จำนวน 238 คน คิดเป็นร้อยละ 59.50 และมีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีน้อยที่สุด จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 11.50 กลุ่มตัวอย่างประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชนมากที่สุด มีจำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 29.50 รองลงมาคือ ค้าขาย จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 18.75 และประกอบอาชีพอื่น ๆ น้อยที่สุด มีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 3.00 กลุ่มตัวอย่างมีรายได้อยู่ระหว่าง 10,001-20,000 บาทมากที่สุด จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 32.25 รองลงมาคือ 20,001-30,000 บาท จำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 30.25 และมีรายได้มากกว่า 40,000 บาทน้อยที่สุด จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 และกลุ่มตัวอย่างมีภูมิลำเนาอยู่ที่ภาคกลาง มากที่สุด จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 28.25 รองลงมาคือ อยู่ในพื้นที่จังหวัดพิษณุโลก มีจำนวน 104 ร้อยละ 26.00

3.1.2 ระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยว อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ในภาพรวมและรายด้าน ทุกด้านอยู่ในระดับมาก โดยด้านการหาลูกกลาง/ต้มตุ๋น มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา คือ ด้านสุขอนามัย/โรคระบาด และด้านธรรมชาติมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า

1) ระบบการจัดการความปลอดภัยด้านอาชญากรรม ในภาพรวมและรายข้อทุกข้ออยู่ในระดับมาก โดยรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ มีการตั้งจุดตรวจและหน่วยรับแจ้งเหตุในแหล่งท่องเที่ยวโดยเฉพาะบริเวณที่มีโอกาสสูงต่อการโจรกรรม เช่น บริเวณแหล่งขายสินค้าต่าง ๆ และรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ มีอาสาสมัครที่คอยให้การดูแลด้านความปลอดภัยจากโจรผู้ร้ายที่แอบแฝงตัวเพื่อหวังทำร้าย ข่มขืน หรือจี้ชิงทรัพย์

2) ระบบการจัดการความปลอดภัยด้านอุบัติเหตุ ในภาพรวมและรายข้อทุกข้ออยู่ในระดับมาก โดยรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ มีจุดบริการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว และมีเจ้าหน้าที่ประจำจุดให้บริการ รองลงมาคือ มีป้ายเตือนทุกจุดที่อาจมีโอกาสดังอุบัติเหตุ เพื่อเพิ่มความระมัดระวังแก่นักท่องเที่ยว และรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ มีสิ่งป้องกันอันตราย เช่น สะพานข้ามลำน้ำ ทุ่นลอย สำหรับแหล่งท่องเที่ยว

3) ระบบการจัดการความปลอดภัยด้านสุขอนามัย/โรคระบาด ในภาพรวมและรายข้อทุกข้ออยู่ในระดับมาก โดยรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ มีจุดบริการห้องน้ำที่สะอาด และมีจำนวนเพียงพอต่อจำนวนนักท่องเที่ยว รองลงมาคือ มีจุดบริการอาหารที่สะอาดถูก สุขลักษณะ เช่น โครงการ Clean Food Good Taste โครงการร้านอาหารสะอาด

เป็นต้น และรายชื่อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ มีอุปกรณ์และบุคลากรอำนวยความสะดวกนักท่องเที่ยวกลุ่มเฉพาะต่าง ๆ ให้ได้รับความสะดวกในการท่องเที่ยว

4) ระบบการจัดการความปลอดภัยด้านธรรมชาติ ในภาพรวมและรายชื่อทุกข้ออยู่ในระดับมาก โดยรายชื่อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ มีหน่วยกู้ภัยในบริเวณที่มีโอกาสเสี่ยงสูงต่อการเกิดภัยธรรมชาติ เช่น น้ำท่วม แผ่นดินไหว เป็นต้น รองลงมาคือ มีหน่วยบรรเทาสาธารณภัยลาดตระเวนตามจุดต่าง ๆ ที่เสี่ยงต่อภัยธรรมชาติโดยหมุนเวียนสลับเปลี่ยนกันตลอดเวลา และรายชื่อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ มีอาสาสมัครช่วยเหลือผู้ประสบภัยไว้ตลอดเวลา ณ จุดที่สามารถจะปฏิบัติงานได้สะดวก

5) ระบบการจัดการความปลอดภัยด้านการหลอกลวง/ต้มตุ๋น ในภาพรวมและรายชื่อทุกข้ออยู่ในระดับมาก โดยรายชื่อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ มีสายตรวจออกปฏิบัติหน้าที่ตามสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญ และรายชื่อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ มีจุดให้บริการรับแจ้งเหตุและให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกัน หรือหลีกเลี่ยงการหลอกลวงของผู้ที่หวังผลประโยชน์แก่นักท่องเที่ยว

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยว อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก

ภาพรวม	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. ด้านอาชญากรรม	3.91	.793	มาก
2. ด้านอุบัติเหตุ	3.97	.690	มาก
3. ด้านสุขอนามัย/โรคระบาด	4.05	.738	มาก
4. ด้านธรรมชาติ	3.74	.893	มาก
5. ด้านการหลอกลวง/ต้มตุ๋น	4.20	.773	มาก
รวม	3.95	.642	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยว อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ในภาพรวมและรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับมาก โดยในภาพรวมมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 3.95 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ .642 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการหลอกลวง/ต้มตุ๋น มีค่าเฉลี่ยสูงสุดโดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.20 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ .773 รองลงมาคือด้านสุขอนามัย/โรคระบาด มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.05 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ .738 และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ด้านธรรมชาติ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 3.74 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ .893

3.2 เปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับ ระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยว อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยว อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก จำแนกตามเพศ

ภาพรวม	เพศ	$\bar{X}$	t-test	Sig.
1. ด้านอาชญากรรม	ชาย	3.84	-1.660	0.098
	หญิง	3.97		
2. ด้านอุบัติเหตุ	ชาย	3.89	-2.096	0.037*
	หญิง	4.03		
3. ด้านสุขอนามัย/โรคระบาด	ชาย	3.99	-1.478	0.140
	หญิง	4.11		
4. ด้านธรรมชาติ	ชาย	3.65	-1.892	0.059
	หญิง	3.82		

ภาพรวม	เพศ	$\bar{x}$	t-test	Sig.
5. ด้านการหลอกหลวง/ต้มตุ๋น	ชาย	4.19	-0.220	0.826
	หญิง	4.21		
รวม	ชาย	3.88	-1.959	0.051
	หญิง	4.01		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 2 พบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชาย และเพศหญิง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยว อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ด้านอุบัติเหตุ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยวมากกว่าเพศชาย

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยว อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก จำแนกตามอายุ

ระดับความคิดเห็น	ความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยวภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	1.144	4	.286	.690	.599
	ภายในกลุ่ม	163.678	395	.414		
	รวม	164.822	399			
ด้านอาชญากรรม	ระหว่างกลุ่ม	1.207	4	.302	.477	.753
	ภายในกลุ่ม	249.826	395	.632		
	รวม	251.033				
ด้านอุบัติเหตุ	ระหว่างกลุ่ม	2.858	4	.715	1.505	.200
	ภายในกลุ่ม	187.585	395	.475		
	รวม	190.444	399			
ด้านสุขอนามัย/โรคระบาด	ระหว่างกลุ่ม	.847	4	.212	.386	.818
	ภายในกลุ่ม	216.533	395	.548		
	รวม	217.380	399			
ด้านธรรมชาติ	ระหว่างกลุ่ม	2.060	4	.515	.642	.632
	ภายในกลุ่ม	316.559	395	.801		
	รวม	318.619	399			
ด้านการหลอกหลวง/ต้มตุ๋น	ระหว่างกลุ่ม	5.251	4	1.313	2.219	.066
	ภายในกลุ่ม	233.749	395	.592		
	รวม	239.000	399			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 3 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงอายุที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยว อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยว
อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก จำแนกตามการศึกษา

ระดับความคิดเห็น	ความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยวภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	1.065	2	.532	1.291	.276
	ภายในกลุ่ม	163.757	397	.412		
	รวม	164.822	399			
ด้านอาชญากรรม	ระหว่างกลุ่ม	.994	2	.497	.790	.455
	ภายในกลุ่ม	250.039	397	.630		
	รวม	251.033	399			
ด้านอุบัติเหตุ	ระหว่างกลุ่ม	1.381	2	.690	1.450	.236
	ภายในกลุ่ม	189.063	397	.476		
	รวม	190.444	399			
ด้านสุขอนามัย/โรคระบาด	ระหว่างกลุ่ม	1.812	2	.906	1.669	.190
	ภายในกลุ่ม	215.567	397	.543		
	รวม	215.380	399			
ด้านธรรมชาติ	ระหว่างกลุ่ม	.719	2	.360	.449	.638
	ภายในกลุ่ม	217.899	397	.801		
	รวม	318.619	399			
ด้านการหลอกลวง/ต้มตุ๋น	ระหว่างกลุ่ม	1.344	2	.672	1.122	.327
	ภายในกลุ่ม	237.656	397	.599		
	รวม	239.000	399			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยว อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลกไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 5 การเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยว อำเภอเมือง
จังหวัดพิษณุโลก จำแนกตามรายได้

ระดับความคิดเห็น	ความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยวภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	.231	4	.058	.139	.968
	ภายในกลุ่ม	164.590	395	.417		
	รวม	164.822	399			
ด้านอาชญากรรม	ระหว่างกลุ่ม	.461	4	.115	.182	.948
	ภายในกลุ่ม	250.572	395	.634		
	รวม	251.033				
ด้านอุบัติเหตุ	ระหว่างกลุ่ม	.777	4	.194	.405	.805
	ภายในกลุ่ม	189.667	395	.480		
	รวม	190.444	399			
ด้านสุขอนามัย/โรคระบาด	ระหว่างกลุ่ม	.464	4	.116	.211	.932
	ภายในกลุ่ม	216.916	395	.549		

ระดับความคิดเห็น	ความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
	รวม	217.380	399			
ด้านธรรมชาติ	ระหว่างกลุ่ม	1.017	4	.254	.316	.867
	ภายในกลุ่ม	317.601	395	.084		
	รวม	318.619	399			
ด้านการหลอกลวง/ต้มตุ๋น	ระหว่างกลุ่ม	.352	4	.088	.146	.965
	ภายในกลุ่ม	238.648	395	.604		
	รวม	239.000	399			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 5 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยว อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลกไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 6 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยว อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก จำแนกตามอาชีพ

ระดับความคิดเห็น	ความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยวภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	7.084	6	1.181	2.941	.008*
	ภายในกลุ่ม	157.738	393	.401		
	รวม	164.822	399			
ด้านอาชญากรรม	ระหว่างกลุ่ม	7.216	6	1.203	1.939	.074
	ภายในกลุ่ม	243.817	393	.620		
	รวม	251.033	399			
ด้านอุบัติเหตุ	ระหว่างกลุ่ม	7.566	6	1.261	2.710	.014*
	ภายในกลุ่ม	182.878	393	.465		
	รวม	190.444	399			
ด้านสุขอนามัย/โรคระบาด	ระหว่างกลุ่ม	7.297	6	1.216	2.275	.036*
	ภายในกลุ่ม	210.083	393	.535		
	รวม	217.380	399			
ด้านธรรมชาติ	ระหว่างกลุ่ม	14.161	6	2.360	3.046	.006*
	ภายในกลุ่ม	304.458	393	.775		
	รวม	318.619	399			
ด้านการหลอกลวง/ต้มตุ๋น	ระหว่างกลุ่ม	7.512	6	1.252	2.125	.050*
	ภายในกลุ่ม	231.488	393	.589		
	รวม	239.000	399			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 6 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยว อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ในภาพรวมและรายด้านประกอบไปด้วย ด้านอุบัติเหตุ ด้านสุขอนามัย/โรคระบาด ด้านธรรมชาติ ด้านการหลอกลวง/ต้มตุ๋น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยสามารถนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ พบว่า

1) กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรับจ้างทั่วไป มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยวในภาพรวม แตกต่างกับอาชีพพนักงานเรียน/นักศึกษา

2) กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพค้าขาย มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยวด้านอุบัติเหตุ แตกต่างกับอาชีพพนักงานเรียน/นักศึกษา อาชีพพนักงานบริษัทเอกชน และอาชีพรับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ

กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรับจ้างทั่วไป มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยวด้านอุบัติเหตุ แตกต่างกับอาชีพพนักงานเรียน/นักศึกษา อาชีพพนักงานบริษัทเอกชน และอาชีพรับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ

กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพอื่น ๆ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยวด้านอุบัติเหตุ แตกต่างกับอาชีพค้าขาย และอาชีพรับจ้างทั่วไป

3) กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพค้าขาย มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยวด้านสุขอนามัย/โรคระบาด แตกต่างกับอาชีพพนักงานเรียน/นักศึกษา อาชีพเจ้าของกิจการ และอาชีพรับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ

กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรับจ้างทั่วไป มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยวด้านสุขอนามัย/โรคระบาด แตกต่างกับอาชีพรับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ

กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพอื่น ๆ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยวด้านสุขอนามัย/โรคระบาด แตกต่างกับอาชีพค้าขาย

4) กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพค้าขาย มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยวด้านภัยธรรมชาติ แตกต่างกับอาชีพพนักงานเรียน/นักศึกษา อาชีพพนักงานบริษัทเอกชน และอาชีพรับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ

กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรับจ้างทั่วไป มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยวด้านภัยธรรมชาติ แตกต่างกับอาชีพรับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ

5) กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพพนักงานเรียน/นักศึกษา มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยวด้านการหลอกลวงต้มตุ๋น แตกต่างกับอาชีพค้าขายและอาชีพอื่น ๆ

กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพเจ้าของกิจการ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยวด้านการหลอกลวงต้มตุ๋น แตกต่างกับอาชีพค้าขายและอาชีพอื่น ๆ

ตารางที่ 7 การเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยว อำเภอเมืองจังหวัดพิษณุโลก จำแนกตามภูมิฐานะ

ระดับความคิดเห็น	ความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยวภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	5.965	5	1.193	3.097	.099*
	ภายในกลุ่ม	151.391	393	.385		
	รวม	157.356	398			
ด้านอาชญากรรม	ระหว่างกลุ่ม	9.300	5	1.860	3.134	.009*
	ภายในกลุ่ม	233.549	393			
	รวม	242.549	398			
ด้านอุบัติเหตุ	ระหว่างกลุ่ม	4.349	5	.870	1.928	.089
	ภายในกลุ่ม	177.278	393	.451		
	รวม	181.628	398			
ด้านสุขอนามัย/โรคระบาด	ระหว่างกลุ่ม	8.237	5	1.647	3.159	.008*
	ภายในกลุ่ม	204.912	393	.521		
	รวม	213.149	398			

ระดับความคิดเห็น	ความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ด้านธรรมชาติ	ระหว่างกลุ่ม	7.674	5	1.535	1.988	.080
	ภายในกลุ่ม	303.435	393	.772		
	รวม	311.109	398			
ด้านการหลอกลวง/ต้มตุ๋น	ระหว่างกลุ่ม	3.466	5	.693	1.209	.304
	ภายในกลุ่ม	225.268	393	.573		
	รวม	228.734	398			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 7 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยว อำเภอมือง จังหวัดพิษณุโลก ในภาพรวมและรายด้านประกอบไปด้วย ด้านอาชญากรรม และด้านสุขอนามัย/โรคระบาด แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยสามารถนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ พบว่า

1) กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดพิษณุโลก มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยวภาพรวม แตกต่างกับภูมิลำเนาภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาภาคเหนือ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยวภาพรวม แตกต่างกับภูมิลำเนาภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาภาคใต้ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยวภาพรวม แตกต่างกับภูมิลำเนาภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

2) กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดพิษณุโลก มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยวด้านอาชญากรรม แตกต่างกับภูมิลำเนาภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาภาคเหนือ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยวด้านอาชญากรรม แตกต่างกับภูมิลำเนาภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาภาคใต้ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยวด้านอาชญากรรม แตกต่างกับภูมิลำเนาภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

3) กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาภาคกลาง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยวด้านสุขอนามัย/โรคระบาด แตกต่างกับภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดพิษณุโลกและภูมิลำเนาภาคเหนือ

กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาภาคใต้ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยวด้านสุขอนามัย/โรคระบาด แตกต่างกับภูมิลำเนาภาคกลาง และภูมิลำเนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

4. อภิปรายผล

การศึกษาเรื่อง ระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยว อำเภอมือง จังหวัดพิษณุโลก ผู้วิจัยพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อาชีพ และภูมิลำเนา ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการจัดการความปลอดภัยพื้นที่ท่องเที่ยวแตกต่างกันเป็นไปตามสมมติฐาน ซึ่งผู้วิจัยอภิปรายผลตามข้อค้นพบดังนี้

4.1 ด้านอาชญากรรม ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยทางด้านภูมิลำเนา มีผลต่อความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ซึ่งผู้ที่มีภูมิลำเนา ภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จะมีความคิดเห็นในทิศทางเดียวกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากพื้นฐานมุมมองเรื่องการจัดการความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวในด้านอาชญากรรมที่แตกต่างกัน เป็นผลมาจากการเกิดเหตุอาชญากรรมในแต่ละพื้นที่และการจัดการในท้องถิ่นภูมิลำเนาของแต่ละบุคคลที่แตกต่างกัน พงษ์ดนัย ประภัทธิ (2561) ได้ศึกษาจิตสำนึกการจัดการความปลอดภัยด้านอาชญากรรมในการท่องเที่ยวโดยชุมชน ของบ้านจำโบ จังหวัด

แม่ฮ่องสอน พบว่าการสร้างความตระหนัก ใส่ใจ และการมีทัศนคติที่ดีจะสามารถจัดการความปลอดภัยด้านอาชญากรรมในการท่องเที่ยวได้

4.2 ด้านอุบัติเหตุ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยทางด้านอาชีพ มีผลต่อความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ซึ่งพบว่า กลุ่มอาชีพค้าขาย และรับจ้างทั่วไป มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวในด้านอุบัติเหตุ น้อยที่สุด เนื่องมาจากกลุ่มอาชีพ ค้าขาย และรับจ้างทั่วไป เป็นกลุ่มอาชีพที่มีความเสี่ยงในด้านการเกิดอุบัติเหตุมากที่สุด และเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน ในแหล่งท่องเที่ยวมากที่สุด และกลุ่มอาชีพนี้จะเป็นกลุ่มที่อยู่ในสถานที่ท่องเที่ยว นานกว่ากลุ่มอาชีพอื่น ๆ ที่จะเดินทางไปชั่วคราว แต่กลุ่มอาชีพนี้จะประกอบอาชีพ ณ สถานที่ท่องเที่ยว นั้น ๆ จึงมีประสบการณ์ หรือโอกาสการพบเจอการเกิดอุบัติเหตุได้มากกว่ากลุ่มอาชีพอื่น ๆ สอดคล้องกับงานวิจัยของ มนัส โนนุช และสุดาวรรณ สมใจ (2563) ได้ศึกษาโครงสร้างพื้นฐาน ระบบสนับสนุนความปลอดภัย บทบาทตำรวจท่องเที่ยว และการมีส่วนร่วมของประชาชนที่ส่งผลต่อความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว จังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยพบว่า ความไม่ปลอดภัยของนักท่องเที่ยว จังหวัดชลบุรี คือ การประสบอุบัติเหตุทางถนน และทางน้ำ การเจ็บป่วย การถูกหลอกลวงและถูกขโมยทรัพย์สิน

4.3 ด้านสุขอนามัย/โรคระบาด ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยทางด้านอาชีพ และภูมิภาคนา มีผลต่อความคิดเห็นที่แตกต่างกัน โดยกลุ่มอาชีพที่มีระดับความคิดเห็นในทิศทางดีที่สุดคือ กลุ่มอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ พนักงานเอกชน และนักเรียน/นักศึกษา ซึ่งเป็นกลุ่มที่ได้รับผลกระทบน้อยที่สุดเมื่อเกิดปัญหาด้านด้านสุขอนามัย/โรคระบาด สะท้อนให้เห็นว่ากลุ่มอาชีพที่ได้รับผลกระทบโดยตรง หรือได้รับผลกระทบมาก ยังคงมีทัศนคติที่ค่อนข้างไม่ดีเกี่ยวกับ การจัดการความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวด้านสุขอนามัย/โรคระบาด ที่ส่งผลกระทบอย่างมากต่อการประกอบอาชีพ นอกจากนี้ยังพบว่าในปัจจัยด้านภูมิภาค กลุ่มตัวอย่างที่อาศัยอยู่ในจังหวัดพิษณุโลก มีทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวด้านสุขอนามัย/โรคระบาด น้อยกว่ากลุ่มคนจากภูมิภาคอื่น ๆ เช่นภาคกลาง ยังสะท้อนให้เห็นว่ากลุ่มคนที่ประสบปัญหาโดยตรง เมื่อเกิดปัญหาเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวด้านสุขอนามัย/โรคระบาด ยังคงมองเห็นถึงปัญหาในการจัดการความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว ซึ่งควรได้รับการแก้ไข สอดคล้องกับงานวิจัยของ ดารณี อาจหาญ และคณะ (2565) ได้ศึกษาการยกระดับมาตรฐานปลอดภัยด้านสุขอนามัยการท่องเที่ยวที่พิกุลมชนวัฒนธรรมยังยืนหลังสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ในประเทศไทย ได้ข้อสรุปเชิงทฤษฎีและเสนอแนวปฏิบัติ มาตรฐานความปลอดภัยด้านสุขอนามัย (Amazing Thailand Safety and Health Administration: SHA) ในการยกระดับการท่องเที่ยวที่พิกุลมชนวัฒนธรรม ผลการวิจัยพบว่า 1) รับรู้ถึงประโยชน์และความสำคัญของการปรับปรุงมาตรฐานเกณฑ์ด้านความสะอาดและสุขอนามัย 2) แนวปฏิบัติของแหล่งท่องเที่ยวที่พิกุลมชนสัมพันธ์วัฒนธรรมมาตรฐานปลอดภัยด้านสุขอนามัยป้องกันเชื้อโควิด-19 และ 3) ยกระดับมาตรฐานความปลอดภัยด้านสุขอนามัยเพื่อการท่องเที่ยว ซึ่งผลการวิจัยจะเป็นการกำหนดหลักเกณฑ์แนวปฏิบัติการดำเนินงานของพิกุลมชนสัมพันธ์วัฒนธรรมในการสร้างความมั่นใจให้กับนักท่องเที่ยว เพื่อสนับสนุนนโยบายกระตุ้นเศรษฐกิจอุตสาหกรรมท่องเที่ยววิถีใหม่

4.4 ด้านธรรมชาติ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยทางด้านอาชีพ มีผลต่อความคิดเห็นที่แตกต่างกัน โดยกลุ่มอาชีพที่มีระดับความคิดเห็นในทิศทางดีที่สุดคือ กลุ่มอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ไปสถานที่ท่องเที่ยวแบบชั่วคราว และได้รับผลกระทบการจัดการความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวด้านธรรมชาติ น้อยจึงมีมุมมองและทัศนคติที่ดีต่อการจัดการ เอกชัย ชำนินา (2563) ได้ศึกษาการจัดการความปลอดภัยการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ผลการวิจัยพบว่า จังหวัดภูเก็ตมีสภาพปัญหาที่ทำให้ นักท่องเที่ยวมีความเสี่ยงจากภัยที่อาจเกิดจากการทำกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ บนพื้นที่ชายฝั่ง ทะเล ภัยจากการจมน้ำเสียชีวิต ร่องกระแสน้ำที่พัดไหลออกจากฝั่ง (Rip Current) ที่เกิดจากปัญหาของการเพิกเฉยและละเมิดสัญลักษณ์ที่เจ้าหน้าที่ได้ใช้ในการให้ข้อมูลหรือเตือนภัย สภาพปัญหาความปลอดภัยจากการถูกหลอกลวงเอารถเช่าเปรียบ พบปัญหาการหลอกลวงเอารถเช่าเปรียบนักท่องเที่ยว ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวแอบอ้างใช้ตรา เครื่องหมายหรือชื่อย่อของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) เพื่อหลอกลวงนักท่องเที่ยว สภาพปัญหาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และสภาพปัญหาการช่วยเหลือนักท่องเที่ยวที่เกิดจากการขาดการรับข้อมูลการช่วยเหลือด้านอื่น ๆ ของจังหวัดภูเก็ต ด้านการศึกษา องค์ประกอบการจัดการความปลอดภัยต้องมีการจัดทำนโยบายด้านการจัดการ

ความปลอดภัย ที่เป็นนโยบายและแผนปฏิบัติในทิศทางเดียวกันสำหรับการบริหารทุกระดับ ด้านแนวทางในการจัดการความปลอดภัยประกอบด้วย (1) มาตรการเกี่ยวกับความปลอดภัยทางน้ำ (2) มาตรการเกี่ยวกับความปลอดภัยทางถนน (3) มาตรการเกี่ยวกับความปลอดภัยจากการถูก หลอกลวงเอาเปรียบ (4) มาตรการเกี่ยวกับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และ (5) มาตรการเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือนักท่องเที่ยว

4.5 ด้านการหลอกลวง/ต้มตุ๋น ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยทางด้านอาชีพ และภูมิสำเนา มีผลต่อความคิดเห็นที่แตกต่างกัน โดยเมื่อพิจารณารายละเอียดของระดับความคิดเห็น พบว่า ในทุกอาชีพ และภูมิสำเนา มีทัศนคติที่ดีต่อการจัดการความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวด้านการหลอกลวง/ต้มตุ๋น โดยกลุ่มที่มีทัศนคติที่ดีที่สุดคือ กลุ่มนักเรียน/นักศึกษา เจ้าของกิจการ กลุ่มภูมิสำเนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคกลาง สะท้อนให้เห็นว่า การจัดการความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวด้านการหลอกลวง/ต้มตุ๋น สามารถดำเนินการได้อย่างดี แสดงออกผ่านความคิดเห็นของแต่ละอาชีพ แต่มุมมองบวกกับทัศนคติ และประสบการณ์ในท้องที่ ของแต่ละอาชีพ และภูมิสำเนาที่แตกต่างกันนั้นส่งผลต่อการมองถึงระดับความปลอดภัยที่แตกต่างกัน เช่นกลุ่มนักเรียน/นักศึกษา ที่ส่วนใหญ่มีสังคมอยู่ในพื้นที่โรงเรียน หรือสถานศึกษาที่มีความปลอดภัยสูง เมื่อพบกับการจัดการความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวด้านการหลอกลวง/ต้มตุ๋น ที่ไม่แตกต่างจากในพื้นที่โรงเรียน หรือสถานศึกษา จึงมีทัศนคติที่ดี ขณะที่กลุ่มพ่อค้าแม่ค้า ที่สามารถพบเจอเหตุการณ์การหลอกลวง/ต้มตุ๋น ในสถานที่ท่องเที่ยวได้ยังคงมองว่ามีปัญหาในส่วนของจัดการและมีระดับความคิดเห็นที่น้อยสอดคล้องกับงานวิจัยของ มนัส โนนุช และสุดาวรรณ สมใจ (2563) ได้ศึกษาโครงสร้างพื้นฐาน ระบบสนับสนุนความปลอดภัย บทบาทตำรวจท่องเที่ยว และการมีส่วนร่วมของประชาชนที่ส่งผลต่อความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว จังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยพบว่า ความไม่ปลอดภัยของนักท่องเที่ยว จังหวัดชลบุรี คือ การประสบอุบัติเหตุทางถนน และทางน้ำ การเจ็บป่วย การถูกหลอกลวงและถูกขโมยทรัพย์สิน

สรุปได้ว่า การท่องเที่ยวเป็นส่วนเชื่อมโยงกับบุคคลในพื้นที่ ส่งผลทั้งเชิงบวกและเชิงลบต่อชุมชน และผู้ที่อยู่อาศัย การท่องเที่ยวจะอยู่ร่วมในชุมชนได้อย่างสมดุลและนักท่องเที่ยวปลอดภัย มีโครงสร้างพื้นฐานที่มีคุณภาพได้มาตรฐานที่กำหนด และสามารถใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพย่อมส่งผลในการสร้างความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว สถานที่ท่องเที่ยวจำเป็นที่จะต้องมีการพัฒนา หรือจัดสร้างระบบสนับสนุนความปลอดภัยให้เพียงพอ ตำรวจท่องเที่ยว มีบทบาทหน้าที่ในการให้ความช่วยเหลือและดูแลนักท่องเที่ยว ให้ปลอดภัย

5. ข้อเสนอแนะ

5.1 ข้อเสนอแนะจากงานวิจัยครั้งนี้

5.1.1 ด้านอาชญากรรม หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดกำลังเจ้าหน้าที่ตามสถานที่สำคัญ ๆ เพิ่มมากขึ้น เพื่อสร้างความเชื่อมั่นและความพึงพอใจในการรักษาความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว เพิ่มความเข้มงวดมาตรการความปลอดภัยของพื้นที่ท่องเที่ยว เพื่อตอบสนองต่อนักท่องเที่ยวโดยตรง ครอบคลุม และปลอดภัยเพิ่มมากขึ้น

5.2.2 ควรมีการส่งเสริมให้เมืองท่องเที่ยวให้ความสำคัญกับเรื่องการดูแลและจัดระบบความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยว ควรมีการจัดทำคู่มือด้านความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวให้ง่ายต่อการเข้าถึง

5.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

5.2.1 ควรมีการศึกษาในด้านอื่น ๆ เพิ่มเติม เช่น 1) ด้านบริหารบุคคล 2) ด้านการจัดการ 3) ด้านเทคโนโลยี 4) ด้านงบประมาณ และ 5) ด้านการบังคับใช้กฎหมาย เพื่อสามารถนำข้อมูลมาปรับใช้และวางแผนงานในการจัดการความปลอดภัยเพิ่มมากขึ้น

5.2.2 ควรมีการสัมภาษณ์บุคคล เพื่อได้ข้อมูลที่เพิ่มขึ้นนอกเหนือจากการทำแบบสอบถาม ทำให้ได้สาเหตุความแตกต่างด้านการรับรู้ความปลอดภัยที่มากยิ่งขึ้น

6. เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2565). สถิตินักท่องเที่ยว. <https://www.mots.go.th/news/category/411>
- เจริญ ร้อยอยู่. (2564). การบริหารจัดการความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว กลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ]. โรงเรียนนายร้อยตำรวจ.
- ดารณี อาจหาญ, เกิดศิริ เจริญวิศาล, และมนัสสินี บุญมีศรีสง่า. (2565). การยกระดับมาตรฐานปลอดภัยด้านสุขอนามัยการท่องเที่ยวที่พิกชุมชนวัฒนธรรมยั่งยืนหลังสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ในประเทศไทย. *วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์*, 22(1), 186-204. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/liberalarts/article/view/250823/172138>
- ทัชชกร แสงทองดี. (2560). รูปแบบความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา. *วารสารวิชาการอาชีวศึกษาและนิติวิทยาศาสตร์*, 4(2), 22-38. <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/forensic/article/view/194013/135147>
- พงษ์ดนัย ปรังฤทธิ. (2561). จิตสำนึกในการจัดการความปลอดภัยด้านอาชญากรรมในการท่องเที่ยวโดยชุมชนของบ้านจำป๋อ จังหวัดแม่ฮ่องสอน [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ]. โรงเรียนนายร้อยตำรวจ.
- ไพศาล วรคำ. (2559). การวิจัยทางการศึกษา. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมิกราช.
- มนัญญา เหมทานนท์. (2556). ทักษะของคนทำงานกลางคืนในสถานบริการประเภท 4 ต่อสาเหตุการค้าบริการทางเพศ [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ]. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- มนัส โนนุช, และสุดาวรรณ สมใจ. (2563). โครงสร้างพื้นฐาน ระบบสนับสนุนความปลอดภัย บทบาทตำรวจท่องเที่ยว และการมีส่วนร่วมของประชาชนที่ส่งผลต่อความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว จังหวัดชลบุรี. *วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร*, 8(1), 157-168. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/journal-peace/article/view/222760/163671>
- สำนักงานจังหวัดพิษณุโลก. (2566). แผนพัฒนาจังหวัดพิษณุโลก (พ.ศ. 2566-2570).
- สำนักงานเทศบาลนครพิษณุโลก. (2557). เทศบาลนครพิษณุโลก.
- สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2564). แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ (พ.ศ. 2564-2565).
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2566ก). สถิติคดีอาญาความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ จำแนกตามประเภทความผิด รายจังหวัด พ.ศ. 2560-2565. https://www.nso.go.th/nsoweb/nso/statistics_and_indicators?impt_branch=310
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2566ข). สถิติคดีอาญาความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำแนกตามประเภทความผิด รายจังหวัด พ.ศ. 2560-2565. https://www.nso.go.th/nsoweb/nso/statistics_and_indicators?impt_branch=310
- เอกชัย ชำนินา. (2563). การจัดการความปลอดภัยการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต. *วารสารมหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 7(8), 174-189. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/JMND/article/view/246252/166421>
- Cochran, W. G. (1977). *Sampling techniques* (3rd ed.). John Wiley & Sons.